

בעד הפיחות

בניגוד לפרשנים ולכתבים כלכליים רבים, אני מצהיר בזאת שאני בהחלט בעד הפיחות. ההסתייגות היחידה שלי היא לגבי השער החדש של הדולר. כאן אני מצטרף לדעתם של כלכלנים נודעים

הטוענים שצריך היה לקבוע אותו על חמש או אפילו שש לירות. יש לי נימוקים כלכליים רבים להצדקת תמיכתי בפיחות: (א) יש לי דולרים בבנק.

אין לחם - יש עוגות

אני לא מבין מה ההתרגשות הזאת בנינו העלאת מחיריהם של מיצרכי המזון החיוניים. בסך הכל העלו בכמה גרושים את מחירי הלחם, החלב, השמן, החמאה, הביצים וכדומה. הרי הוץ מאשר כאנשים שאין להם כסף, זה לא יפגע באיש. או מה ההתרגשות של מ"ם, בן־אהרון ואחרים?

מארי־אנטואנט

מי שאין לו כסף - שילך לעבוד. מי שלא מסתפק ב־400 ל"י לחודש - שישכור בוח, שיפעיל סנקציות, שייעבוד לאט, שיערוך שבי־תתישבת או הפגנה. מי שלא רוצה להיאבק להטבת תנאי חייו - לא מגיע לו יותר מ־400 ל"י לחודש. שיעבוד כמו חמור, שיאכל קש או לוקשן וישתוק.

הוץ מזה, מי אומר שהעניים מוכרחים לאכול חמרי אה? שיאכלו מרגינה. זה יותר בזול, לא פחות טעים ומונע הצטברות הכולסטרוול בדם. הלחם יקר? שיאכלו

פיחות, לחמניות ועוגות. שלא יאכלו בייצים - זה לא בריא ללב. ומי שרוצה לשמור על דיאטה ולהיראות עני אבל חתיך - שלא ישתמש בשמן בכלל. העי לאת מחירים של המיצרכים האלה הוא רק לטובתם. תשאלו את אגודת שומרי־משקל.

אבל נעזוב לרגע את בעיות ההשמנה. פיחות פירושו קודם כל הידוק הדיאטה לטובת הכלל, והרי אי־אפשר להטיל את התפיסה קיד הוץ על העשירים. אני בטוח שגם מיעוטי־היכולת רוצים לקחת חלק פעיל בנטל המוטל על העם כולו.

שר־האוצר שלנו, הלוחם למען שוויון קוצבאלי, החרד לפילוג בקרב העם, היעושה כל אשר ביכולתו, להקטנת הפער החברתי, איפשר גם לעניים להרגיש סוף־סוף שהם אינם ממדרגה שנייה. כל הכבוד לספיר. האיש הזה גאון.

פיני לשון

מהבורסה לניירות ערך הגיעו אליי שבע שתי אימרות־כנף־עוף אלה: "מה שלומך?" שואל משקיע את אחד מפקידיו הבנק. "פיחות או יותר?" עונה לו הפקיד.

כמה שווה לירה?

הפיחות הזה ישגע אותי. אני לא צריך חק. אני שטוט יוצא מדעתי בבית, ברחוב, בבית־קפה - אני לא מפסיק למלמל מס־פרים. עם עפרון ביד אני מכסה במסמך רים קירות, מפות שולחן, שולי עתונים, שקיות־נייר וכל מה שבא לידי קניתי לי סרגל חישוב, ואני עדיין לא יוצא מהעסק. אם י.ב.מ לא יעזור לי מהר - אני חוטף קריוה ויוצא עירום לרחובות. אתן לכם דוגמה קטנה אחת מתוך הבעיות שמטריפות את שתי מאו הפיחות. מי שהרוויח בפיחות, אומרים, זה בעלי־החובות. מתקבל על הדעת, אם הייתי חייב למס הכנסה 10,000 ל"י, הרווחתי 2000 ל"י לאחר הפחתת ערך הלירה ב־20%. יופי! אותו הדבר ביחס לכספים שהייתי חייב לבנק. דפקתי אותם, ואין לי שום יסורי־מצפון. למה שהבנקים תמיד יקרעו אותי? פעם אחת מגיע לי לקרוע אותם.

אבל מה עם חובות פרטיים? כאן מתחילה בעיה מוסרית חמורה, שהשלכותיה הפינאנסיות יוציאו אותי, תוך זמן קצר ביותר, מדעתי. שקיימת בעיה מוסרית - בזאת אין

שים. דין פרוטה כדין מאה. זאת אומרת שאני חייב לאידיוט, למנוול, למטומטם, שהכניס אותי לבוץ הזה - עוד 32 אגורות, ומאחר שהן שוות עכשיו רק 25.6 אגורות, אני עדיין חייב לו 6.4 אגורות, שלאחר הפיחות שוות בסך הכל - הציר לוי!!! אני משתגע!

לפי החשבון שלי אני חייב לו עוד עכשיו 1249 ל"י. אני מוכן להוסיף לו עוד לירה, ובלבד לא להמשיך את ההתחשבות

כל הכבוד לבן־אהרון

מיום ליום אני מתפעל יותר ויותר ממזכיר ההסתדרות, יצחק בן־אהרון.

בחיי, לו היה לי זמן, הייתי הולך לעבוד. אני בטוח שבתור פועל וחבר הסתדרות הייתי יכול לישון ב־שקט בזמני־העבודה, מתוך ידיעה שמישהו מגן על האינטרסים שלי.

צחוק - צחוק, אבל אני באמת חושב שרק בזכות בן־אהרון יתנו לממשלה הזו להיכנס לגן־עדן הפועלים, כאשר תגיע שעתם של השירים להתייצב לפני בית־דין הפועלים של מעלה. הוא מוצא חן בעיני, בחיי, הוא החזיר להסתדרות מעט מן הרספקט שאנחנו חייבים לה. הוא נלחם למען הפועלים, נגד עסקי הפועלים, ואפילו נגד הממשלה, כאשר אין ברירה אחרת. והוא לא מתבייש לפתוח את הפה.

קחו למשל את חילופי־הדברים בינו לבין ראש־הממשלה משבוע שעבר. תוך כדי דיון על בעיות הפיחות אמר בן־אהרון שממשלת ישראל איננה ממשלת

הזאת עד אין סוף. אבל אתם לא מכירים אותו. החמור הזה לא ירצה לקחת מיל יותר ממה שמגיע לו. עם עפרון ביד ועם סרגל חישוב הוא יכניס אותי לבתיים. מה מוסר־ההשכל מהסיפור הזה? מוסר־ההשכל הוא עתיקי־זמין, ורשום אצל חנניה רייכמן, שכניס לתוך ספר את כל התבונה מהים הגדול וטיפה משלו, וזו לשון הפיתגום: "המלווה כסף לידיד - את השניים מפסיד."

פועלים, וקביעה מציאותית וישרה זו פשוט "זיועה" את גולדה. "כך אין מדב־רים אל חברים!" התפרצה הגברת מאיר בחימה לתוך דבריו של מזכיר ההסתדרות.

מה יש? מה ההתרגשות? אפשר לחשוב שבן־אהרון אמר שזו ממשלת גנבים ור־זונות. הוא בסך הכל אמר את האמת. הוא לא התכוון להטיל פצצה לאולם ולהדחיק את הנוכחים. הוא היה בטוח ודאי, שכולם יקבלו עובדה אלמנטרית זאת. תר־או לי שר אחד בממשלה, שיכול להיות חשוד כנציג הפועלים. הקשר היחידי של המפלגה השלטת עם רעיון העבודה הוא שמה הרשמי.

מאז 1948, דופקת הממשלה את הפועלים וטוענת שזה לטובתם. בן־אהרון לא התרגש מהתפרצותה של הפועלת גולדה, ואמר לה "אני לא זקוק לאישור ממך או מהממשלה איך לדבר". כל הכבוד! סוף־סוף יש להסתדרות מזכיר עם ביצים, במקום החוכים הממושם עים שהושהלו שם לפניו עליידי הממשלה.

מוצר פנטסטי חדש

חד־פעמי. הטקסט בו משתמש המפעל ב־מודעות המפרסמות את תחת־הנייר יתאים גם ללירה החדשה: "הלירה המפסכת נית לפעולה חד־פעמית. אידיאלית בכל מצב, בכל מקום ובכל זמן. היגיניטי. סופ־גת זיעה, רכה וגמישה. מיוצרת מנייר נטול־עץ. בעיבוד דנטל עדין וחוק, ובצבע כחול־לבן." להשיג בכל סניפי הבנקים.

הכל במחיר הישן

העתונות התמלאה השבוע במודעות ענקיות של מפעלים ובתי־מסחר המוכנים, למרות הפיחות, למכור לציבור את המלאי שברשותם במחיר הישן. הרושם שמתקבל ממודעות אלה הוא שעושים לך טובה גדולה.

ישנם מפעלים שאינם מסתפקים בר־זים דקים על הקרבה העצמית העצומה שלהם. חברת "הלפור" בע"מ המייצרת פחים וברזלים לתעשייה, מציעה את המלאי שלה במחירים הישנים. בהתאם למדיניות הממשלה ובמסגרת המאמץ ה־מדיעתי ללקוחותיה, תוך ניפנוף דגלים ונגינת התקווה: "נאמנים למדיניות ה־ממשלה, אנו ממשיכים למכור כבד קפוא ולשונות קפואים במחירים הזולים שלפני